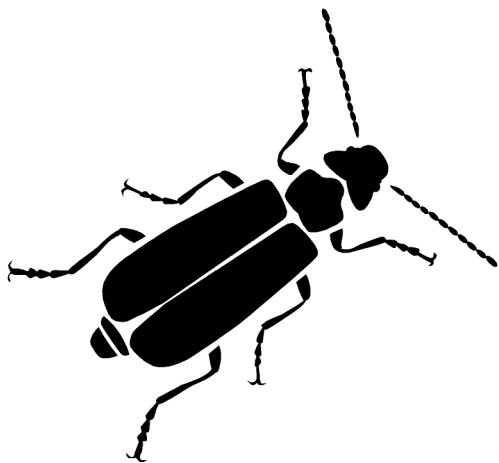

AKBAR

6

la cantàrida

AKBAR

Pau Vadell i Vallbona

EDICIONS
DOCUMENTA BALEAR

2009

AKBAR

© 2009 del text: Pau Vadell i Vallbona

© 2009 del dictat: Vicenç Altaió

© 2009 d'aquesta edició: Edicions Documenta Balear

Sant Miquel, 5, 1, 07002 Palma (illes Balears)

Tel.-fax: 971 718 123

editorial@documentabalear.com

<http://www.documentabalear.com>

Disseny de la col·lecció: Miquel Albertí

Coordinador de la col·lecció: Pau Castanyer

<http://lacantarida.blogspot.com>

ISBN: 978-84-92703-03-6

Dipòsit legal: PM-370-2009

Maquetació: Documenta Balear SL

Impressió: Publidisa

*Un, el que s'ha d'imaginar són les preguntes
que et farien els altres i respondre-les sempre.*

Un poeta, si és prou gran, profetitza el present.

*Si la transició ha acabat la cooficialitat del català
i el castellà toca haver acabat. S'acaba lo que s'acaba...*

*...hom lleixa entendre que no guanyen ixes camarilles
consideracions incalculables e non pas
du raon actes de vigoria.*

*Furgien fatagalls, tots plens d'espoll:
al cluny, una isca de verrut ticava.*

ABANS DEL PRIMER POEMA

Lector,
et vull hipnotitzar:
“mira'm els ulls”.
El viatge que fem val 1.35,
un “bitllet senzill”,
molt car, el més car d'Europa.
Les fàbriques i els pobles
són multinacionals i ciutats.
La mort és la repetició
d'allò que fa tothom.
Tu,
que no ho saps però hi ets,
fes-ho ara mateix.
Treu-te la bala que portes al front
i fes-t'ho tot tu mateix.

207.

Sòlids en suspensió

Pedrolo, Manuel de

Edicions 62

Això és es colmo!

Pere Sampol

LSD

a J. C. Pons Alorda

La papallona negra
sempre volava sense posar-se el barram.
De baves havíem intentat assumir
que la sogra s'havia suïcidat tres cops
i durava encara el bacteri
de la seva famèlica família.
La papallona agafa un camí,
un camí ple de romequers,
de fet era un camí molt pobre,
fet de fang amb xocolata,
amb romequers amb salsa de xocolata.
El camí continuava, continua encara
però la papallona negra no parlava,
no sabia volar,
sense xinxetes d'oficina;
i continuava fins a aquell souvenir religiós
on els miracles cremaven cera,
on es reproduïa el prostíbul
i la juderia del Temple de Jerusalem.

No cregueu que la papallona
cremés la ira
fent trontollar els mercenaris,
els cremà.
Llavors començà l'existència
d'aquella màfia
tra
traficant de dents.
Totes les botigues,
totes menys una,
ensangonaven de nit
els llums de les patenes
que els sants de guix portaven
porten encara
i el camí ens du a l'infinit.

[i una persona que fica una papallona dins un
poema ha de ser escorxada].

El sarcòfag portava
airbags laterals de sèrie,
DJ sensible als satrots
i televisió per cable.

EL PAÍS ON ELS MEDIOCRES
BEVIEN WHISKY AMB DÉU

Mira el cotxe nou,
descapotable,
aparcat davant aquells apartaments
de luxe.

Ha caigut un altaveu de 1000 watts
damunt el seient esquerre.

Algú, més tard,
narrava el fet de trucar
a aquell 112
que està situat amb enganxines
damunt els telèfons urbans.

Ha mort un nen de 9 anys.

Ho tenen
els acordionistes del tren.
Fill,
tot el que has parlat
tot el que t'han llevat,
un grum de bava juvenil
regalima dels vidres d'un vagó.

Com un abús
a l'ideal *Pell de brau* d'Espriu
o llengua de pas buit
de "camina enlloc"
o torna salvador
per dir que pretens la broma.

La flor es mustia, diuen.
Jo només veig mames en l'aire.
Una Montserrat Caballé de 90 anys.

Hem sortit del cinema,
érem en Jaume i jo sols,
sols amb les butaques,
[potser era un cementiri de butaques
o un bosc proper a Dublín].
La pel·lícula era trista.
No m'agrada el whisky.
He demanat un xarrupet de whisky,
en Jaume una d'aquelles estrelles
que subvencionen el F.C. Barcelona.
Demà no plourà, farà fred.
No ens tocam les cuixes,
no ens agradam,
no m'agrada el whisky.
Demà, si puc,
faré un cafè amb Mistol.
Rentarem els pecats i l'ànima.

Em clogueren un ull
perquè deia la veritat
i la veritat
no fa estiu.

Per això,
tot el que he dit abans
és mentida,
ara només importa
el sofre dels portals de les cases.
Repellir i espantar els cans.
Ara només
reciclam el plàstic dur.

Colgat al llit estic,
[del]

tot l'any és primavera
[poesia]

0.

Càncers

Simpòsium de metges

Edicions 63

WOODY ALLEN

Hem de riure de l'absurd i de la mort
com ho feim amb els acudits dolents.
Ho hem de fer per necessitat animal,
per lliurar la violència del seu màxim exponent.
Hem de riure quan algú no pot
respirar
cardar
parlar
i llençar-nos a les proves cruels
de perfeccionar la tortura,
encara que just sia per amor.

Pensava esqueixar aquests poemes,
però llavors els hauria de reconstruir,
com un trencaclosques, sense pits,
d'aquells de Disney, molt liles,
blaus i vermells.
Serà millor esqueixar el seny
i quedar a mercè
de les radiacions del microones.

Plural
plural
ah!
Aquesta Espanya
que fuma Ducados.

“No es permet la venda ni el subministrament de begudes
alcohòliques de cap mena a menors de 18 anys”
Llei 1/2002

Això és tremens!
Els vells
ulls penjant
volen sortir per la frontera.
Una espècie de neoNapoleó
catapulta el país
a l'extrem d'aquells
que xuclen els peus a les rates.
És lenta la nostra memòria.
Mentrestant
cau
el tercer mutilat de cames
durant la cursa de cadires.
Ha ensopegat amb la Irene
i la transvestida
d'aquell cafè d'ahir a la nit.
Aquell cabaret que a la porta resava:
això no és un país per a coixos.

Vull dir
aquell vòmit visceral sense significat,
aquell sèu sec, verd, marronós,
pel qual no val la pena, no,
ni tudar paper.

Tenc un vissing incontrolable.
No puc aparcar dins aquesta ciutat.
La plaga és Picasso.
Tenc bicing, un mena de vici.